

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Еддісон

Нью-Йорк, 1 червня 2000 року

З кухні пролунало настирливе, пронизливе дзеленчання телефону. Подіяло воно на мене так, ніби на тому гранітному столі от-от мав вибухнути динаміт. Ще б пак — якщо я не зніму слухавку після третього дзвінка, то ввімкнеться автовідповідач. *Я не можу цього допустити.*

— Візьмеш? — мовив із дивана мій чоловік Рекс, відірвавши погляд від блокнота.

Його захоплення старомодними приладами — наприклад програвачами для платівок чи друкарськими машинками — зазвичай зворушувало мене. Але в той момент я бажала тільки одного: щоб у нас замість допотопного телефонного апарата з автовідповідачем (здається, 1987 року випуску) був сучасний — з голосовою поштою. Ну чому в нас немає голосової пошти?

— Візьму! — відгукнулася я, зірвавшись із місця (я сиділа за столом, сервірованим до сніданку) і боляче вдарившись пальцем ноги об ніжку стільця.

Здрагаюся... Один дзвінок. Другий...

Відчуваю, як стає дибки кожна тоненька волосинка в мене на руках. Це може бути *він!* Уже два тижні — відколи почалися його дзвінки — мене переслідує звичне вже відчуття жаху. Щойно телефон задзвонить...

Заспокойся. Глибоко вдихни...

Може, це всього-на-всього хтось із моїх клієнтів. Наприклад, ця нестерпна місіс Отуелл, яка змусила мене тричі переробити її розарій. А може, податкова служба. Нехай це буде податкова служба. Будь-кому з них я зараз зрадію більше, ніж тому, чий голос так боюся почути в слухавці.

Якщо я вимкну автовідповідач, ця людина зателефонує знову, мов акула, яка відчуває кров у воді: кружлятиме й кружлятиме на одному місці, аж поки не отримає те, чого хоче. Тож я мушу відповісти на дзвінок.

— Алло, — безтурботним тоном сказала я в слухавку.

Рекс, підвівши голову, всміхнувся до мене, а тоді знову зосередився на блокноті.

— І знову здрастуй, Еддісон...

Цей голос змусив мене затремтіти. Звісно, я не могла бачити обличчя цього чоловіка. Та воно надто добре було мені відоме: на підборідді — колюча щетина, в очах — зловтіха.

— Щоб ти знала, мені начхати, як там тебе тепер звуть. *Аманда* — ось ім'я, що найбільше тобі пасує.

Не відповідаючи, я поспіхом відчинила французькі двері та вийшла у патіо, звідки виднів крихітний клаптик зелені. Це рідкість у таких великих містах, але ми з Рексом були володарями справжнісінького саду. Торік — на честь першої річниці нашого весілля — ми посадили камелію. Спостерігаючи за пташкою, яка, всівшись на гілку цього дерева, весело зацвірінькала, я сповнилася люті від того, що *він* отак вдирається в мій приватний простір, у моє святилище.

— Припини мені телефонувати, — зашепотіла я. — Чуєш? Припини!

Я підвела погляд на висотний житловий будинок, розташований за нашим таунхаусом. А що як він зараз стоїть коло якогось із тих вікон і стежить за мною?

— Амандо, Амандо... — прозвучав тим часом у слухавці зловтішний голос.

— Не називай мене так.

— Ой, я ж забув... Ти тепер вишукана дамочка. Про твоє весілля в газетах писали, — поклацав він язиком на знак несхвалення. — Гепі-енд — ну точнісінько як у казочках! А я вважав, що такого не трапляється з дівчатами, які...

— Будь ласка...

Сам лише тембр його голосу ніби повертав мене в минуле, і це було просто нестерпно.

— Ну чому ти не даси мені, нарешті, спокій? — благально вимовила я.

— Невже ти не *сумуєш* за мною? Згадай лишень ті чудові дні, коли ми з тобою разом...

— Припини... — пробелькотіла я, зіщулившись від страху.

— Он ти нині яка... Задираєш носа так, неначе вийшла заміж за *англійського короля*! Не нашого пера тепер пташка, еге ж? А що, як я тебе спитаю: чи знає твій чоловік, *ким ти є насправді*? Чи знає він про твій *вчинок*?

Мені аж голова запаморочилася.

— Будь ласка... благаю тебе... дай мені спокій! — простогнала я, відчуваючи, як у горлі ніби грудочка застрягла.

У слухавці пролунав злорадий сміх.

— На жаль, не можу, — вів далі чоловік. — Ніяк... Розумієш, я десять років у в'язниці просидів. За такий довгий час яких тільки дум не передумаєш... І майже не було такого дня, Амандо, коли я не думав про тебе.

Ці слова змусили мене затремтіти від жаху. Поки він перебував за ґратами, я почувалася в безпеці (яке оманливе відчуття...). Його посадили одразу за два злочини — відмивання грошей і розбещення

неповнолітньої дівчини; за друге закон карає м'якше, ніж за перше. Завдяки цьому вироку я була ніби загорнута в теплу, пухнасту ковдру. Вийшовши з в'язниці, він неначе стягнув цю ковдру, залишивши мене голою. Ось чому мені було так страшно.

— Річ ось у чому, лялю, — говорив він далі. — Я володію дуже цінною інформацією... розумієш, про що йдеться? Я бажаю собі такого самого безтурботного життя, як і в тебе. І ти не маєш права звинувачувати мене в цьому.

— Я зараз покладу слухавку.

Мій палець уже націлився на потрібну кнопку.

— Усе це може закінчитися щасливо, — мовив він. — Ти ж знаєш, чого я від тебе хочу.

— Я вже казала, що не маю таких грошей.

— Ти — може, і ні. А от рідня твого чоловіка...

— Ні, не треба. Не вплутуй їх у це!

— Що ж — ти не залишаєш мені іншого виходу.

У слухавці почулося дзеленькання фургончика з морозивом. Коли я була малою — завжди бігала за такими, наївно сподіваючись поласувати морозивом. Та моє улюблене — у ріжку — коштувало цілий долар, а грошей ніколи не вистачало... Не знаю чому, але мене досі заворожують ці фургончики.

Я відняла слухавку від вуха, зачувши це саме дзеленькання, що лунало зовсім поряд — максимум за один квартал від мого дому. І мелодія ця відгукнулася в мені жахом. Фургончик був близько. Надто близько.

— Де ти є? — вереснула я в слухавку, охоплена раптовим нападом паніки.

— А навіщо це тобі? Хочеш мене побачити?

Ця мерзотна зловтішна посмішка... Я хоч і не бачила її, але уявляла надзвичайно чітко.

— Будь ласка, дай мені спокій... — насилу вимовила я, моє підборіддя тремтіло. — Ну чому ти не можеш просто відчепитися від мене?